UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien. I. C. Praestantissimi Volumen ...

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo

Iurisdictionum, Iudiciorum, & Criminum materias distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm CXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96538

Visual Library

ponit exemplum de interdicto quorum legatorum
8 iuxta d.l.1.ff. & C.quorũ lega. Et † prædicta nõ ſunt
ex alio, niſi quia in caſibus prædictis principaliter nõ
agitur,nec petitur, ut agens declaretur hæres,prout
ſit in petitione hæreditatis,ſed agitur, & petitur prin
cipaliter, ut res reſtituatur, quamuis incidenter pro-
bari debeat, ꝙ agens ſit hæres, alioquin non obtine-
9 ret,ut in d.l.1.ff.quorum bonorum.Et † in hoc inter-
dictum quorum bonorum inter alia differt à petitio-
ne hæreditatis, quia in petitione hæreditatis agens
debet probare ſe hæredem, ut principaliter declarẽt
hæres,ut dicit Salice.in d.l.1.in ult.col. C. quorũ bo.
10 ſed † in remedio c.reintegranda,3. q.1.principaliter
agitur, ut res reſtituatur, & principaliter ſolũ debet
probari poſſeſſio,nec aliud,quamuis incidenter poſ-
ſet contingere, aliud debere probari,ut uoluit Abb.
& eſt cõis opinio in d.c.cum ad ſedem,in 8. col.circa
finem verſi.ſed circa iſtum ultimum, ergo ſequitẽ, ꝙ
dicetur eſſe merum poſſeſſorium, nec efficietur mix-
tum ex eo, ꝙ incidenter debeat probari, ꝙ agens ſit
hæres eo caſu, quo ut hæres ageret, iuxta ea,quæ ha-
bentur per Sozi.in l.rem,quæ nobis,in fi.2.q.princip.
ff.de acq poſſ.arg.d.l.1.§.hoc interdictum,& l.3.in fi.
ff.unde ui,quia agendo ut hæres non agit principali-
ter,ut hæres declaretur,ſed ut res,eiusq; poſſeſſio re-
ſtituatur, d.c. reintegranda,cum materia, & habetur
11 maximè per Abb.in d.c.cum ad ſedem.Et ꝙ † poſſeſ-
ſorium reintegrandæ dicatur merum poſſeſſorium,
uoluit Abb.ex mente cõis opinionis in d. c. cũ ad ſe-
dem,in fi.8.q.qui vult ſolam poſſeſſionem principali
ter eſſe probandam,& hoc uoluit Bal.in d.conſi.280.
12 in ulti.col.dicens,† ꝙ ſuper poſſeſſorio reintegrandę
non poteſt de iure ciuili appellari,quia dicitur reme-
dium momẽtaneæ poſſeſſionis per tex. in d.l.unica,
C.ſi de momen.poſſeſ.ergo expreſsè ſentit illud dici
merum poſſeſſorium,alioquin ſuper eo appellari poſ
13 ſet per ſupradicta. Et ad hæc optimè faciunt ea,q̃ † in
ſimili dixit Pau.Caſtr.in l.quidã in ſuo,col.pen.ff.de
condi.inſti. ꝙ ad probandum dominium per poſſeſ-
ſionem dr̃ia eſt, an dominium deducatur in iudiciũ
principaliter,an incidenter: & dicitur incidenter de-
duci,quando ego contra te ago confeſſoria ad ſerui-
tutem debitam rei meæ, nã principaliter deduco in
iudicium ſeruitutem,& ſecũdario dominiũ rei meæ,
nec poſſem obtinere in primo,niſi hoc ſecundũ pro-
barem, ꝙ res ſit mea. Principaliter uerò in iudicium
dicitur deduci,quando principaliter ago ratione do-
minij, puta agendo rei uendicatione,ut ibi latius per
eum. Sed in poſſeſſorio reintegrandæ, de quo in d.
c.reintegranda agitur principaliter,ut res,ſeu poſſeſ-
ſio reſtituatur, ut ſupra : & quamuis quando quis il-
lo remedio ageret tanquam hæres ſpoliati, & eiecti
deberet probare ſe hæredem,nec poſſet obtinere,ni-
ſi probaret ſe eſſe hæredem, tamen non ſequitur ob
hoc,ꝙ titulus pro hærede,ſeu titulus proprietatis di-
14 catur principaliter deduci, ſed incidenter. Et † inci-
dens qõ eſt illa,quæ alteri adiacet,& uenit adminicu
latiuè,non autem illa, quæ habet ſubſtantiare,ut uo-
luit Pau.de Caſt.ibi,& Bal.in d.conſi.281.in prin.uo-
15 lu.3.Nec † obſtat d.conſi.Bal.280.ubi uidetur cõclu
dere, ꝙ quando in poſſeſſorio agens neceſſario pro-
bare debet ſe hæredem,tunc dicitur poſſeſſoriũ mix-
tum,& appellari poteſt,quia reſpondetur Bal. loqui,
quãdo qõ hæreditatis,ſeu dubium, an quis ſit hæres,
principaliter deducitur in iudicium, non autem quã
do incidenter,ut quia ſimus in caſu, in quo poſſeſſo-
rium non detur, niſi hęredi ex perſona ſua, & princi-
paliter tractetur, & probandum ſit tm̃,an ſit hęres,ut
in terminis dicit Bal.in d.ſuo conſi.281.qui ita decla
rat, ut quia ex forma ſtatuti cautum ſit, ꝙ hęres ipſo

iure nanciſcatur poſſeſſionẽ, ſi enim ſuper h
nuncietur,poteſt appellari,quia non eſt mer
ſeſſorium, cum etiam ſuper hæreditate ſit q
paliter,& ſubſtantiuè, quia ſtatutum ſolum
redem habere hoc beneficium poſſeſſionis ip
& ſic principaliter debet conſtare eſſe hæred
ſuper alio facienda eſt probatio,niſi ſuper h
hæres, ſuper poſſeſſione uerò nihil eſt proban
ſi conſtabit actorem eſſe hæredem,ex hoc di
ſo iure poſſeſſor ex diſpõne ſtatuti, ut ibi per
in caſu noſtro non eſt ita, quia remedium d.c
granda, ſubſtantiuè, & neceſſario nõ requir
ſit hæres,quia datur etiam illi,qui non eſt hæ
eiecto,& ſpoliato. Item hæres agit illo reme
ex perſona ſua, ſed ex perſona defuncti,ut di
item hæres principaliter non petit,ut declar
res,ſed ad rei reſtitutionem agit,ut ſupra.¶ E
uis ex præmiſſis ſatis clara reſponſio allegat
trarium colligi poſſit,tamen ſpãlius reſpond
co non obſtare primum,quoniam illi de So
remedio, d.c.reintegranda agunt,qõnem h
tis,ſeu an ipſi ſint hæredes, in iudicium prin
non deduxerunt,ſed incidenter,quãuis ipſi
ſent obtinere,niſi probarẽt ſe eſſe hæredes,
ſio principaliter, & qõ hæreditatis inciden
citur, ut colligitur in ſimili ex dictis Pauli
l.quidam in ſuo,cum alijs ſupra allegatis
etiam ſecundum fundamentum,ꝙ meru
rium dicitur,in quo ſola poſſeſſio eſt apta
quia reſpondetur,ꝙ in caſu noſtro attento
principaliter, & originaliter in iudicium d
ſola poſſeſſio eſt illa,quæ dat cauſam agendi
pter quam agitur. Et quamuis neceſſe ſit ag
bare ſe hęredem ex eo,quod agit,ut hęres,
non operetur, ꝙ poſſeſſorium dicatur mixtu
qõ etiam de proprietate ſimul eſſe dicatur,
principaliter in iudicium non deducitur,
interdicto quorum bonorũ, & in interdicto q
legatorum,& in alijs caſibus, & iuribus ſupra
tis.Et ita iuris eſſe cenſeo. Laus Deo.

S V M M AE.

1 *Appellatio extraiudicialis quando, & à quo fiat.*
2 *Ea differt ab appellatione iudiciali.*
3 *Et non comprehenditur ſub diſpoſitione faciente men appellatione à ſententia.*
Et maximè in materia ſtricta, & in diſpoſitione ſtrictè terpretanda,nu.5.
Nec in reſcripto faciente mentionem de appellatione nume.7.
4 *Diſpoſitio non conuenit illi, cui uerba diſpoſitionis non conueniunt.*
6 *Reſcripta ad lites ſunt ſtricti iuris, & ſtrictè interpr*

E P I T O M E.

APPELLATIO ab actuali, & reali immi
cta à iudice in loco ipſius rei,in quam facta
miſſio,exiſtente,quòd ſit extraiudicialis,& n
prehendatur in reſcripto faciente mentionem
pellatione à ſententia, & propterea ſic appel
poſſit uigore huius reſcripti coram iudice
to trahi, hic probatur.

CONSILIVM CXII.

CONSIDERANDVM eſt in caſu p
to, ꝙ non fuit appellatum ab ali
tentia diffinitiua, ſiue interlo
nec ab aliqua iudicis pronũciatio
ab actuali, & reali immiſſione facta in bo
& poſſeſſis per dominum Ioannem de Ma
iudicẽ,qui ad locum ipſum differentiæ acc

existens aduerſarium in poſſeſſionem dictorum bonorum immiſit, à qua immiſſione pro parte dicti domini Ioannis fuit appellatum. Et ſic non fuit appellatio iudicialis, ſed extraiudicialis, † quæ appellatio ex-
1 traiudicialis non fit à grauamine iam illato, ſed uel ab inſtanti, uel à futuro grauamine, clem. ſicut, de appellatio. cum ibi not. & clem. appellanti, cum gloſ. & per Specu. in tit. de appellatio. §. reſtat, uerſi. fi. Abb. in c. bone, il 2. & ibi Moder. de appel. Et † eſt penitus diuerſa à iudiciali, & in multis inter ſe differunt, ut habetur per Abb. & alios in d. c. bone, adeò, ꝙ una nõ uenit appellatione alterius. Et iudicialis propriè dicitur appellatio. extraiudicialis autem dicitur prouocatio: † quæ prouocatio, hoc eſt extraiudicialis ap-
3 pellatio, nunquam poteſt comprehendi ſub diſpoſitione faciente mentionem de appellatione à ſententia, ſeu à ſententia diffinitiua, nam licet largè loquendo poſſit dici appellatio, ut dicunt doct. in c. cum ſit Romana, de appel. tamen nullo modo poteſt dici appellatio à ſententia, & minus à ſententia diffinitiua, dicta clem. appellanti, & d. c. cum ſit Romana, cum nulla fuerit lata ſententia ſiue interloquutoria, ſiue diffinitiua, à qua fuerit appellatum, ex quo non fuit appellatum à ſententia, ſiue pronunciatione iudicis, ſed à quodã inſtanti grauamine, hoc eſt ab ipſa actua
4 li, & reali immiſſione, & † cui non conueniunt uerba diſpoſitionis ſaltem largè, & impropriè, non conuenit etiam diſpoſitio l. ſi ſeruum, §. non dixit prætor, ff. de acquir. hæred. & Bald. in l. 1. col. 3. C. ſi quis
5 omiſ. cau. teſta. cum ſimil. Præterea † in materia ſtricta, ſeu in diſpoſitione, in qua de iure fit ſtricta interpretatio, ſi fiat mentio de appellatione ſimpliciter, non continetur appellatio extraiudicialis, quamuis illa aliàs contineri ſoleat, ut uolunt Abb. & alij in d. c.
6 cum ſit Romana, & in d. c. bone. Sed † reſcripta ad lites ſunt ſtricti iuris, & in illis fit ſtricta interpretatio, c. Rodulphus, c. ſunt & alij, ibiq; Abb. & cęteri, & in c.
7 fin. de reſcrip. ergo † ſi in reſcripto fiat mentio de appellatione, non comprehendetur prouocatio, ſiue appellatio extraiudicialis, & minus comprehendetũ, quando in reſcripto fieret mentio de appellatione à ſententia, ſeu à ſententia diffinitiua, prout fit in caſu propoſito, cum prouocatio, ſeu appellatio extraiudicialis nullo modo poſſit dici appellatio à ſententia, & maximè à ſententia diffinitiua, ut clarum eſt. Et ideò uigore talis reſcripti dictus dominus Ioannes non poteſt trahi coram iudice commiſſario, nam illa expreſſio appellationis à ſententia, ſiue à ſententia diffinitiua reſtringit reſcriptum, ſeu dationem iudicis ad caſum, in quo eſſet appellatum à ſententia, ſiue à ſententia diffinitiua, & ideò non debet ad alium caſum extẽdi, & facit tex. in c. ſuſceptum, de reſcript. in 6. iuncto d. c. ſunt & alij, & d. c. Rodulphus, cũ ibi not. Plura ſuper his non dico, quoniam res agitur coram peritiſſimo uiro, qui hęc, & omnia alia optimè dilucidare ſciret. Laus Deo.

S V M M A E.

1 *Appellatione pendente nihil eſt innouandum, præcipuè facta inhibitione per iudicem ad quem.*

2 *Sententia non mandatur exequutioni abſq; ſatiſdatione, quando infra tempus datum ad appellandum aduerſus illam ad ſuperiorem per uiam querelæ, uel ſupplicationis recurritur: & quando hoc ſit uerum, nu. 8.*

3 *Appellatio an, & quando quoad omnes uictores etiam in appellatione nõ nominatos proſit, & quando non, & nu. 4. 5. & 9.*

6 *Actum faciens in dubio intelligitur uelle illum facere ſolum, quatenus habet ius faciendi, & non ultra.*

7 *Delegatus extra cauſam ſibi commiſſam dicitur priuatus, & nihil ut iudex poteſt exercere.*

8 *Authen. quę ſupplicatio, C. de precibus imper. offer. declaratur.*

E P I T O M E.

Appellatio quando quoad omnes aduerſarios proſit appellanti, etiam ſi non omnium, ſed aliquorum tantum nomina expreſſerit, & quando non, hic habetur.

CONSILIVM CXIII.

Visa ſententia lata ad fauorem Domini Scipionis de Elephantuccijs, nec nõ querela pro parte domini Alexandri interpoſita à dicta ſententia reſpectiuè ad fauorem domini Antonij de Graſſis lata, uidetur primo aſpectu concludendum eſſe, exequutionem conceſſam à domino auditore non tenere, nec pendente querela, quæ ex forma ſtatutorũ loco appellationis ſuccedit, de iure fieri potuiſſe, & tãquam attẽtatũ poſſe reuocari, & maximè ſtante inhibitione facta per dominũ iudicem ad quem, cui cauſa querelæ cognoſcenda, & terminanda cõmiſſa fuit per regulam gene
1 ralem, ꝙ † appellatione pendente nihil eſt innouandũ, & præcipuè, quando per iudicem ad quẽ fuit inhibitum, iuxta ea, q̃ habẽtur in c. nõ ſolũ, de app. in 6. & in l. una, ff. nihil innoua. appel. penden. cũ ſi. Præterea
2 † quando infra tp̃s latũ ad appellandũ, hoc eſt infra decem dies à die latæ ſententiæ, eiuſq; notitiæ ꝑ uiã querelæ, uel ſupplicationis aduerſus ſentẽtiam habetur recurſus ad ſuperiorem, tunc ſentẽtia exequutioni nòn mandatur ſine ſupplicatione, auth. q̃ ſupplicatio. C. de precibus imperat. offer. & no. in c. ex literis, de in integ. reſtit. Sed in caſu noſtro pro parte do. Alexandri fuit infra decem dies ſupplicatũ, ergo &c. Tertio quãuis do. Alexander querelando, ſeu appellãdo à ſententia totum illius tenorem exprimendo noĩauerit dũtaxat Antonium de Graſſis, in cuius fauorem reſpectiuè ſententia lata fuerat, tamen talis appellatio, ſeu querela debet dicto do. Alexãdro prodeſſe ẽt reſpectu domini Scipionis, ad cuius etiam fauorẽ ſen
3 tentia contra ipſum lata fuerat, nã quãdo contra unũ ſententia lata fuit ad fauorem plurium, ſi uictus appellando alterum uictorem tm̃ nominet, appellatio illi etiam quoad alium uictorem non nominatũ prodeſt, ut eſt tex. in l. 3. §. ſed illud in 1. reſpõ. ff. de app. & ratio eſt, quia cum appellans non teneatur in appellatione exprimere perſonas, cõtra quas appellat. l. 3. in prin. eo. ti. ſi quarundam nomina exprimat, & quarundam non, hoc non debet ipſi appellanti nocere, nam & ſi nullius nomẽ expreſſiſſet, id ſibi nõ nocuiſſet, ſatis. n. eſt in appellatione de tota ſententia mentionem fieri, ut dixit Bar. in d. §. ſed illud, per tex. ibi in prin. & per Ang. Areti. ibi, qui etiam in ſecundo notabili ſubdit, ꝙ cum appellans nõ teneatur nomen aduerſarij in appellatione exprimere, ſi plures habeat aduerſarios, eorum nomẽ exprimere nõ tenebitur. l. 3. in prin. & gl. in l. 1. in fi. ff. de appel. Et ideò ſi nomẽ alicuius expreſſerit, & alicuius non, & ſic perfectè nomina omnium non expreſſerit, appellatio propter hoc uitiari non debet, quin quoad omnes ualeat, argumento l. unicæ. §. 1. C. de rei uxo. actio. & not. glo. in ſimili, ibiq; Bald. & Angel. in l. uinum in fin. ff. ſi cert. peta. gloſ. in §. multis in uerſi. tranſitu, Inſtit. de liberti. Nec obſtat d. l. 3. §. ſed illud, ibi, & cum una cauſa ſit, arbitror non eſſe præſcribendum, per quem tex. uidetur inferri, quòd ad cognoſcendum, an appellatio proſit appellanti quoad omnes aduerſarios, non ſit inſpiciẽdum, an omnium nomina, uel unius tantum fuerint expreſſa, ſeu quòd in appellatione nomina aduerſariorum non ſint exprimenda, ſed an una tantum ſit cauſa, quæ reſpiciat omnes, an uerò plures ſint cauſæ, quia ſecundum Angelum Aretin. text. ille dum ponderat, an una ſit cauſa, debet

intelligi,